

22. Örnek Hizmet İnsanı

Bir yeteneği tek bir tezahüründen (buradaki anlamı: kitap) sonra tanıyabiliriz. Bir karakterin tanınması için uzun bir süreye ihtiyacımız var.” (Heinrich Heine) Başka bir entelektüel bir kitap hakkında “...kitap mesajına hamile...” diyor.

Örnek Hizmet İnsanı

Fethullah Gülen Hocaefendi, insanlığın kurtuluşunun Hizmet ile olacağına yürekten inanmıştı. O yüzden İzmir Kestanepazarı'nda geçirdiği o günlerin her anında hizmet etme çabası içindeydi. Küçük tahta bir kulübede yaşıyor, riyazet yapıyor, az yiyor, az içiyor, talebenin, vakfın, yurdun imkanlarından kesinlikle yararlanmıyordu. Kılı kırk yararcasına çok dikkatli yaşıyordu. En küçük bir şüphe dahi gördüğü sahalara asla yaklaşmıyordu.

Hocaefendi'yi Kestanepazarı'nda geceyarısı yurdun tuvaletlerini temizlerken, günün bir saatinde yurdun önünü yıkarken, Kurban bayramlarında herkesin uyuduğu saatlerde kalkıp onca kurbanın kesildiği yurdun bahçesini temizlerken görmek mümkündür. Öyle bir durumda yanına gelip o işi yapmak isteyenlere işi kesinlikle devretmiyor, başladığı işi kendisi bitiriyordu.

Yurdun yemeğini yemediği gibi, kullandığı abdest ve banyo suyunun parasını bile hesaplayıp ödüyordu. O yıllarda Ankara'dan gelip yanında birkaç ay kalan arkadaşı Erdoğan Tüzün'e de yurttan yemek yedirmemiş ve onun da kullandığı suyun parasını hesaplayıp ödemişti. Yurdun terlik ve havlu gibi malzemelerini de kesinlikle kullanmıyordu. Ayrıca, Hocaefendi'nin anlayışında müstağni bir hayat yaşamak yalnızca yeme içme gibi konulardan ibaret değildi. Öğrenciler toplu faaliyetler sırasında bazen ayakkabı ve terliklerini çıkardıkları zaman Hocaefendi, “İzinsiz birbirinizin terliğine bile basmayacaksınız” diyordu.

“Bir insan, hakkı olmayan bir yerde başkasına ait seccade üzerinde izinsiz namaz bile kılmaz. Yurtlarda halının tüyü yıpransa hesabını veririm” diyen Hocaefendi, seccadesini halıya serdikten sonra namaz kılıyordu. Çünkü yurda ait her şey sadece öğrencinin hakkıydı.

Ayrıca Hocaefendi, İzmir'de öğrenciler tarafından evlerine davet edildiğinde, yemeklerini yemiyor, orada bir çay bile içse, evden ayrılırken mutlaka bir hediye bırakıyordu. Öğrencilerine de “Nerede yemek yerseniz yiyeceğin parasını bırakmak mecburiyetindedir” diyordu.

Hocaefendi, o günlerdeki hissiyatını şöyle anlatıyor:

“Kestanepazarı'nda beş sene kadar kaldım. Arkadaşlarıma bir örnek olması bakımından söylüyorum, bu beş senelik zaman zarfında beş kuruş maddi istifadeyi düşünmedim. Banyoda ve abdestte kullandığım suyun parasını dahi verdim. Bugün de aynı şeyi düşünüyorum. Talebenin hakkı olan bir müesseseden bir başkasının ne surette olursa olsun istifadesi doğru değildir.”

“Dışarıda bir ev tutacak, çoluk çocuğa bakacak imkânlarım helal yoldan olmadığı mülahazasıyla ben dünyaya doğru adım atmadım. Hayatımın, gençliğimde ilk üç senesini bir caminin penceresinde geçirdim; altı senesini Kestanepazarı'nda iki metre boyu, iki metre de eni bir tahta kulübede... Allah'a binlerce hamd u sena ederim. Ben o talebenin yemeğine bir kaşık çalmadım. Buna yedi cihan şahittir. Abdest alırken talebelerin takunyalarına ayağımı basmadım. Orada banyo vardı, onlardan birine girip yıkanmadım. Talebenin hakkıdır, benim hakkım değil. Her gün altı saat derse girdim, cumartesi pazar da dahil. İdarecilikle gece talebenin başında bulundum. Üç tane insana, mütalaacıya birer maaş veriyorlardı. Onların mesailerini de üstlendim ama hiçbir ücret almadım. Tenezzül etmedim dünyaya. Yirmi küsur yaşımdayken ayağımın ucuna kadar gelince milletvekilliği, “Allah Allah, dedim, beni böyle komik mi buluyor bu insanlar? Çok küçük bir insan olabilirim ben, fakat Allah'a bağlanmak gibi büyük bir meselenin peşindeyim.” Cenâb-ı Allah kalbimi, Kendi nuruyla, aşk u iştiağıyla doldursun. Genel karakterimiz bu.”

O yıllarda Hocaefendi, öğrencisi İsmail Büyüklebi ve İzmir esnafından Yusuf Öztanzen'la birlikte bir köye gittiler. Ardından yaya olarak köyün üst tarafındaki çaya kadar çıktılar. Çayın kenarında oturup yemek yediler, namaz kıldılar. Dönüşte bir noktada derenin

kenarında yürünecek yol olmadığından iki tarlanın içinden geçmek zorundaydılar. Bir tarladan diğerine geçmeden Hocaefendi ayakkabılarını çıkardı. Ayakkabılarını silkeleyerek toprağını temizledikten sonra öteki tarlaya geçti. Yusuf Öztanzan ve İsmail Büyüklebi şaşkınlıkla birbirlerine bakıyorlardı. Hocaefendi, “Niye hayretle bakıyorsunuz, bu tarlanın toprağı benim ayakkabımla diğer tarlaya geçse Allah bunu sormayacak mı sanıyorsunuz? Allah bir arpanın dörtte birinden bile hesap soracak” dedi. Bir başka gün, kamp yeri aranırken, bir tarladan diğerine geçerken çamur bulaşan ayakkabısını temizlemeden öteki tarlaya geçmiyordu.

Hocaefendi, müdür, öğretmen, vaiz, işçi, hizmetli, aşçı...kahvehanede konuşmacıydı. İzmir’e geldiği daha ilk yıldan itibaren İzmir Türk Ocağı’nda verdiği konferansın dinleyicileri arasında Ege Üniversitesi’nden öğretim üyeleri ve İzmir Adliyesi’nden hakimler vardı.

İzmir ve çevresinde Hocaefendi’nin gidip kahvesinde konuşma yapmadığı semt neredeyse kalmadı. Hatta konuşması üzerine, bazı kiraathanelerde oyun kâğıtlarının yerini kütüphane aldı. Kiraathane sahibi oyun kâğıtlarını yakarak imha etti. Bir kahvehane toplantısı, mimarlık fakültesinin yanındaki üniversite kiraathanesinde oldu. Çoğu üniversite öğrencisi olan dinleyicilerle bu sohbeti dört saat sürdü. Öyle ki, cadde tıkanı, belediye otobüsleri geçemedi.

Ama bütün bu gayretlerine ve çok mütevazı bir kişiliğe sahip olmasına rağmen çevresindeki bazı yakın kişiler onu sinsin kısıyorlardı. Samimi çabaları bugün olduğu gibi o gün de hasetle engellenmek isteniyordu.

“Ben kendimi, yapılan hizmetler açısından bu işin ehli olarak asla görmedim ve hâlâ da görmüyorum. Fakat, bu bana ait olması gereken düşünceyi, bana bir başkasının söylemesi asla doğru değildir. Bu tür ifadeler de beni ayrıca rahatsız ediyordu. Şunu kasemle temin edebilirim ki, ben “fücur” kelimesinin kendisinden dahi rahatsız olan bir insanım ve hayatımı öyle disipline etmeye çalıştım. Buna rağmen bir gün bir kitap açtım. Karşıma “Allah bu dini racul-ü facir ile de kuvvetlendirir” mealindeki hadis çıktı. Ben bunu okudum ve kendime hitap ediyor kabul ettim. Fakat orada bulunanlardan biri, bu payeyi de bana çok gördü gayet müstehzi

bir eda ile: “Sen kendini hizmet ediyorsun ki, dini kuvvetlendiren racul-ü facir olasin” dedi. İster istemez bu tür ifadelerden rahatsız oluyordum.” diye anlatıyor o günleri Hocaefendi.

Hocaefendi Her Şeyi Allah İçin Yapıyor (Ferid El Ensari)

Hocaefendi ile kucaklaşma arzusuyla dopdoluym; ama biraz düşününce anlıyorum ki, o kucaklaşılacak bir adam değil, elleri öpülecek bir adam. Fakat yine de ona sarılmak istiyorum. İstiyorum ki, onun kalp atışlarını hissedeyim. Böylece onun sahip olduğu sırrı alma imkânım olsun. Bana bu konuda izin ve imkân verse çok mesrur olacağım. Şunu da biliyorum ki, benim gibi birisinin onunla kucaklaşma talebinde bulunması edebe uygun değil. Edebe uygun olan, onun ellerini öpmek. Hocaefendi maddi yönden hiçbir şeye sahip değil; ama aynı zamanda da her şeye sahip. Bu da peygamber varisi olmanın hususiyetlerinden biri. Allah için şehadet ederim ki, Hocaefendi her şeyi Allah için yapıyor. Fethullah Gülen, Kur’an-ı Kerim, Kur’an hakikatlerinin insanlığa anlatılması, nefis tezkiyesi ve ruh terbiyesi üzerinde faaliyetlerini yoğunlaştırdı. Bu dört hakikatin bu zamanda kâmil manada bir tek şahısta toplandığını ben şahsen bilmiyorum. Yeryüzüne yağmur taneleri gibi inen, ağaçları ve ekinleri yeşerten kelimeler vardır. Eğer bu kelimeler hakkıyla okunursa bunlarla medeniyetler doğar. Ben şunu gördüm ki, bu kelimeleri hakkıyla okuyan Fethullah Gülen Hocaefendi bir neslin yetiştirilmesine öncülük yaptı. Bende sağlam bir kanaat oluştu ki, bu zat Allah’ın inayetine mazhurdur ve bu neslin yetişmesinde de böyle bir inayetin ciddi bir tesiri vardır.

Fethullah Gülen bütün insanlara, kültürü, bilgisi, imkânları ne olursa olsun eşit seviyede sesleniyor. Ben şuna inanıyorum ki, bizim insanımız onu hakkıyla tanımış olsalar onun ortaya koyduğu düsturları hayatlarına taşımaktan başka bir yol bulamayacaklar. Zira bu düsturlar onun kendinden ortaya koyduğu bir şey değil; tamamen Kur’an’dan ortaya çıkmış prensiplerdir.

Prof. Dr. Ferid el-Ensârî Kimdir?

Fas'ın tanınmış âlimlerinden Ensârî hoca, 1960 yılında Fas'ın güney doğusundaki şehirlerden Reşidiyye'de dünyaya geldi. Başarılı ilköğretim ve lise eğitiminden sonra Fes şehrindeki Muhammed b. Abdullah Üniversitesi Edebiyat Fakültesi'nde İslami Araştırmalar üzerine yüksek öğretim okuma hakkını kazandı. Buradaki yüksek öğrenimini başarıyla bitirdikten sonra Rabat'taki 5. Muhammed Üniversitesi'nde Fıkıh Usulü sahasında masterını tamamladı. Muhammediye şehrinde yine Fıkıh Usulü sahasında doktora yaptı. Ensârî, akademik çalışmalarının tamamını Fas'ın önde gelen ilim adamlarından Prof. Dr. Şahid el-Buşihi'nin gözetimi altında yaptı. Hocası büyük âlim el-Buşihi onun hakkında "Ferid gerçekten sahasında ferid (tek) dir. Allah onu ilim ve ilmi araştırmalar için yaratmıştır desek abartmış olmayız." diyor. Çalışmalarının çoğu Usul-i Fıkıh ve bu konuda çok önemli eser ve tesirleri olan Şatibî üzerine idi. Daha sonra Meknes'teki Atîk Üniversitesi'nde Tefsir bölüm başkanlığı yaptı. Aynı zamanda Mevlâye İsmail Üniversitesi'nde Fıkıh Usulü dersleri vermeye devam etti. Bütün bunların yanında aynı üniversitede fetva heyeti başkanlığı görevini de yürütmeye devam ediyordu. Üstad Ferid el-Ensârî daha sonra bütün gayretlerini Kur'an'ın daha iyi anlaşılması ve hayata taşınması etrafında yoğunlaştırdı. Bu dönemde "Kur'an Meclisleri" adı altında değişik çalışmalar organize etti ve samimiyetiyle etrafında ciddi bir takipçi kitlesinin oluşmasını sağladı. Yakalandığı kanser dolayısıyla ölümü beklediği esnada kaleme aldığı son eseri, "Avdetü'l-fürsan" (Kahramanların dönüşü) Arap dünyasının gençlerine ithaf ederek onlara örnek alabilecekleri bir Müslüman portresi sunmayı hedefliyor. Bu roman, aslında bir fıkıh âlimi olan Ferid el-Ensârî'nin aynı zamanda coşkun bir kalp sahibi ve kalbinden taşanları ifade etmede ne kadar mahir olduğunu gösteriyor.